

Bilag.

Nr. 1. Skrivelse af 1ste November 1892 fra Kjøbenhavns Magistrat til Borgerrepræsentationen:

„Efter Kommunalbestyrelsens Anmodning blev der i forrige Rigsdagssamling af Regeringen i Landstinget fremsat Forslag til Lov om en Forandring i § 16 i Lov om en Omordning af de kommunale Statter i Staden Kjøbenhavn, hvorefter Reglen om, at Indkomstskatprocenten ikke kan sættes højere end til 3, skulde ophæves og erstattes med en Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelsen ikke i noget Aar i Henhold til Lov 19de Februar 1861 uden Indenrigsministeriets Samtykke skulde kunne udskrive et højere samlet Skattebeløb end Gennemsnittet af det samlede Beløb af de i Loven omhandlede Statter i de 3 nærmest foregaaende Aar med Tillæg af en Femtedel, saaledes at det Beløb, som herudover i noget Aar maatte blive udskrevet, ikke maatte medtages ved paafølgende Beregninger over de sidste 3 Aars Gennemsnitsbeløb. Landstinget vedtog Lovforslaget, dog med den Endring, at Procenten ikke maatte sættes højere end til 4½. I Folketinget blev Sagen henvist til et Udvalg, der havde et privat Forslag om en Forandring i Anordningen af 1ste Januar 1840 angaaende Kommunalbestyrelsen i Kjøbenhavn og i Lov af 23de December 1865 om Valg af Borgerrepræsentanter i Staden Kjøbenhavn til Behandling, men Sagen kom ikke videre end til, at Udvalget afgav en Betænkning, hvori det foreslog Tinget at henstille til Regeringen at tage Spørgsmaalet om en Forandring i de bestaaende Kjøbenhavnske Skatteforhold under fornyet Overvejelse. Indenrigsministeriet har derefter begæret sig Kommunalbestyrelsens Ytring over Sagen meddelte.

Saaledes foranlediget, og efter at Sagen har været behandlet i den samlede Magistrat, skal jeg tillade mig at bemærke følgende:

I den af Folketingsudvalget afgivne Betænkning, der følger som Bilag 1, er det bl. a. bemærket, at det Skattesystem, som blev fastsat ved Lov af 19de Februar 1861, og som i sine Grundtræk endnu maa anses for hensigtsmæssigt, vilde blive helt forrykket ved en ensidig Forhøjelse af Indkomstskatten. Af Udtalelser, der ere faldne under Sagens Behandling, fremgaar det, at man er gaaet ud fra, at der skulde være et vist Forhold mellem Statterne paa de faste Ejendomme og Indkomstskatten. Medens Forholdet tidligere var dette, at Kommunens Udgifter væsentligst dækkedes ved Statter paa de faste Ejendomme, saa at Indkomstskatten kun spillede en underordnet Rolle, er Stillingen nu den, at det Beløb, der indvindes gennem Indkomstskatten, er nær ved at være lige saa stort som det, der betales af de faste Ejendomme, og Forholdet i saa Henseende vil selvfølgelig yderligere forrykkes, hvis Indkomstskatprocenten forhøjes. Dette anses imidlertid for at være i Strid med de Forudsætninger, der maa antages at ligge til Grund for Loven af 19de Februar 1861, der kun betragter Indkomstskatten som en Hjelpekat, medens den nu er ved at gaa over til at blive Hovedskatten. Hele denne Opfattelse savner imidlertid formentlig Hjemmel. Det, man tilsigtede ved Loven af 19de Februar 1861, var at fiksere Ejendomsstatterne, da man ansaa det for ubilligt vedblivende at forhøje disse paa Grund af det Kapitaltab, der derved ofte faktisk tilføjedes Ejerne. Da man derhos ikke vilde have nogen Næringskat, maatte man naturligt komme til den personlige